

POROČILO O IZMENJAVI

ANGLIJA

23.7 – 21.8 2009

Zakaj Anglija, kako v Anglijo?

Na izmenjavo v Anglijo sem se prijavila predvsem zaradi želje po utrjevanju pristnega angleškega jezika, želje po spoznavanju njihovega načina izobraževanja, želje po spoznavanju ljudi iz različnih kulturnih okolij in ne nazadnje tudi odlične priložnosti za raziskovanje Otoka in življenja na njem. IFMSA pogodba je bila podpisana za Nottingham, kjer je 2. največja učna bolnica v Evropi – Queen's Medical Centre (QMC). Opravljati prakso v tej bolnici ni samo privilegij, temveč tudi lepa referenca v poteku nadaljnjega izobraževanja in poklicne usmeritve. Za prijavo na izmenjavo je bilo potrebno pridobiti kar nekaj zdravniških potrdil: titer protiteles za rdečke in hepatitis B, tuberkulinski test ali rtg p/c. Če si v dobrih odnosih s svojo osebno zdravnico so te preiskave na napotnico, sicer so plačljive. Ko prestaneš kalvarijo z zbiranjem papirologije, moraš rezervirati samo še letalsko karto in privarčevati okrog 1000€ za vratolomni angleški standard.

Prihod v Nottingham

Rdeča preproga, sprejem pri Kraljici, angleški čaj v sprejemnici, popoldne konjske dirke s Charlesom... Šalo na stran. Z Martino sva prispeli v Nottingham z nekaj kontaktnimi številkami LEO-tov in najinim novim naslovom, ki so ga nama sporočili dan prej. Nihče naju ni prišel čakati na postajo, nihče ni niti poklical, če sva prispeli. Od trenutka, ko sva izstopili iz vlaka se je začelo življenje po načelu »snađi se družę«. Ker nisva uspeli priklicati nobenega izmed LEO-tov, sva vzeli avtobus do QMC-ja, ker sva sklepali, da živiva v študentskem kampusu nekje v bližini. Po treh urah prestopanja avtobusov, hoji z dvema kufroma po neskončnih bulevardih in napačnih naslovih, sva končno prispeli »domov«. Vedno bova hvaležni prijaznim Angležem, ki so nama bili željni pomagati in naju usmerili na pravo pot. Ko sva končno uspeli priklicati enega izmed LEO-tov, nama je izročil portfolio z vsemi potrebnimi informacijami in jo popihal na kriket. V bolnici sva začeli že takoj naslednji dan, v kateri bolnici (QMC namreč ni edina!), kako se pride do tja, pri katerem mentorju, to sva si morali prebrati v najini welcome mapici. Mapici, ne paketu. Na srečo se je najina nova cimra ponudila, da naju pelje naslednji dan, ker je bila v isti bolnici kot midve – Nottingham City Hospital. Kasneje sva tja hodili sami. Najprej 25 minut hoje do avtobusne postaje pred QMC, ki nama ni bila usojena, nato na avtobus in 25 minut vožnje do mestne bolnice. Proti pričakovanjem je tudi City Hospital ogromen kompleks stavb, kjer se je praktično nemogoče znajti brez zemljevida. Tega sva dobili pri tajnici, ki naju je prvi dan usmerila na najine oddelke – »ward-e«. Martina je na nefrologiji uspela spoznati svojo mentorico, jaz sem svojega mentorja na infekcijskem oddelku srečala šele naslednji teden. Na oddelku so mi izročili samo urnik, kje in kdaj se čez teden kaj dogaja. Če bi si z Martino malo boljše prebrali welcome letter, ki so nama ga poslali LEO-ti, bi ugotovili, da nama najine bele zdravniške uniforme ne bodo kaj dosti koristile. Angleži namreč ne nosijo uniform, ampak t.i. »smart clothes« - moški elegantne hlače in srajco, ženske krilo ali hlače in bluzico. Rokavi morajo biti zavihani do komolcev, roke brez ur, prstanov ali dolgih nalakiranih nohtov. Takšna je nova regulativa angleškega ministerstva za zdravje pri preprečevanju širjenja bolnišničnih okužb. In tako sva šle že prvi dan na lov za »pametnimi oblačili«.

Opravljanje prakse

Kot že rečeno, sem bila dodeljena na infekcijski oddelek – »Nightingale ward« v Nottingham City Hospital, čeprav je bil šele moja tretja izbira. Glede na velikost bolnice, sem pričakovala tudi velik in sodobno opremljen oddelek. Ko sem ugotovila, da nisem v nadaljevanju dr.Housa, sem se prijaznila z majhnim, prijetnim oddelkom, z ne več kot 10 sobami. Sam sistem je na oddelku urejen hierarhično – moj mentor, predstojnik oddelka dr. Venkatesan, je prišel naokrog tu in tam, sicer so se z mano ukvarjali mlajši zdravniki. Ob ponedeljkih, torkih, četrtek in petkih je bila zjutraj ob 9.00 vizita, ki je trajala najdlje do 12.00. V zdravniški sobici smo najprej predebatirali posameznega pacienta, nato smo ga obiskali še v sobi. Ker sem bila v Angliji ravno v času prašičje gripe, so bili na oddelku vedno trije ali štirje pacienti s sumom nanjo, izolirani vsak v svoji sobi brez dovoljenja za obisk. Tako sem vsak dan videla maksimalno pet

ali šest pacientov. V ponedeljek in četrtek popoldne sem hodila še v ambulanto namenjeno predvsem vodenju bolnikov s HIV-om. Srede sem imela proste. Nasplošno je izobraževalni sistem v Angliji zelo individualno in samoiniciativno naravn – v bolnici si toliko, kolikor sam hočeš, vidiš kolikor te samega interesira, če nič ne vprašaš, ti redko kdo sploh kaj razloži, če ne prideš v bolnico tri dni zapored, te nihče ne vpraša, zakaj te ni bilo. Nihče nikoli ne reče –»Zdaj lahko greš« ali »Jutri moraš priti«. Tega ti nihče ne pove na začetku prakse, to začneš dojemati skozi prakso. In če boš stal na oddelku od 9.00 do 14.00 in gledal v zrak si boš sam kriv. Osebno so mi bile najbolj všeč popoldanske ambulante pri dr. Venkatesnu, ki si je res vzela čas tudi za mene in mi podrobno predstavil vsakega pacienta, povedal tudi dosti o HIV-u, prašičji gripji in malariji. Nasplošno so bili pacienti zelo raznoliki: pljučnice, gastroenterokolitis, eksotične tropske parazitarne bolezni, leptospiroza, tuberkuloza, narkomani z bakteriemijo ali abscesi, meningitis, prašičja gripa, itd...Všeč mi je bil tudi odnos zdravnikov do pacientov in med zdravniki samimi pa tudi splošno vzdušje na oddelku. Za bolnika si vzamejo čas, mu razložijo kakšne preiskave bodo opravili in zakaj, mu razložijo potek bolezni in samega zdravljenja, mu spoštljivo odgovorijo na njegova vprašanja. Lahko rečem, da sem dosti odnesla od prakse v smislu uvida v njihov sistem učenja in zdravljenja, se seznanila z boleznimi o katerih navadno le berem v knjigah (HIV, Tbc,...)in si vzela za vzgled njihov način komunikacije s pacienti in osebjem.

Življenje v študentski hiši

Z Martino sva stanovale v študentski hiši skupaj s tremi angleškimi študentkami medicine. Ko izkusiš življenje v eni izmed teh hiš, vidiš kakšno blagostanje pravzaprav uživajo slovenski študentje v študentskih domovih. Sicer je imela vsaka izmed nas svojo sobo, dokaj veliko in v redu opremljeno, ampak skupni prostori, kuhinja, dnevna in kopalnica so bili zelo dotrajani. Cela hiša je bila nasploh zelo umazana in nasvinjana, v kuhinji komaj kaj prostora za pripravo hrane, jedilne mize in stolov ni bilo, jedli smo na kavču pred TV. Za uporabo kopalnice sva potrebovale navodila, ker so postopki tuširanja res višek tehnologije. Pa ja. Upam, da bodo na Otoku čimprej iznašli mešalne ventile, da ne bodo več potrebovali ločenih pip za vrelo in ledeno vodo in bodo izkusili tudi radosti tople vode. Sicer sva si hrano kupovale v bližnjem supermarketu, kjer so bile cene primerljive ali nekoliko višje od naših in si dnevno kuhale kosilo. V Angliji ne nudijo obrokov, ampak sva dobili 100£ gotovine za stroške prehrane, kar pa niti slučajno ni dovolj za cel mesec.

Družabni program

Tujih študentov na izmenjavi nas je bilo vseh skupaj 16. Ker smo stanovali zelo razpršeni po študentskih hišah, nekateri tudi nekaj kilometrov stran, je bilo bolj malo možnosti za medsebojno organizacijo in druženje. LEO-ti so nam čez teden organizirali kar nekaj srečanj, šli smo drsat, na bowling, imeli internacionalni večer hrane in pijače (brez pijače), šli v najstarejši angleški pub in druge klube ter za konec na zadnjo večerjo v italijansko restavracijo (na srečo ne angleško) na njihov račun. Vikendi so bili namenjeni prosti organizaciji. Ker sva si z Martino že pred odhodom v Anglijo načrtali kaj bi si rade ogledali in kam bi radi šli, sva vikende res maksimalno izkoristili. Obiskali sva Oxford, tri dni sva preživel na Irskem v Dublinu in za konec pet dni v Londonu. Drugi študentje so obiskali Liverpool, Manchester, Edinburgh na Škotskem, idr. destinacije. Možnosti odkrivanja Združenega kraljestva je bilo ogromno.

Moj splošni vtis o izmenjavi

Vsaka študentska izmenjava je enkratna življenjska izkušnja. Na izmenjavo nikakor ne gledam samo iz perspektive izobraževanja in absorpcije novih znanj v medicini. Znanja sem pridobila natanko toliko kot sem sama želela. Kar je neprecenljivo, so izkušnje kako je živeti v Angliji, kako komunicirati v tisti angleščini, ki je na TV ne slišimo v pravi obliki, kako se znajti v milijonskem mestu, ko imaš v roki samo naslov, spoznavanje in razvijanje odprtosti do ljudi drugih ras in kulturnih okolij v takšnem multikulturnem mestu kot je Nottingham. Na Otok se bom zagotovo še vračala, ampak nikoli več poleti! ;)

(Mar)Tina Harl

tina.harl2@gmail.com